

кори. А царьтъ на Дакытъ *Дурасъ*, който, по една черта отъ мѣдрость, каквато рѣдко са срѣща въ исторіята, устѣпи самоволно върховната власть на *Децебала*, защото го мисляше по-достоинъ отъ себе си. И дѣйствително, споредъ *Діона*, *Децебалъ* ъ былъ единъ отъ най-голѣмытъ военачалници на онуй време. Наравно способенъ да воюва срѣщу непріятеля и да са оттегли когато трѣба, той можеше подобно да са ползува отъ побѣдата и да са покаже пакъ достоинъ, ако са случи да я изгуби.

§ 4. Тѣ поразяватъ цѣла Армія римска съ военачалниците ѝ.

Тацитъ относително за този бой пише: че малко слѣдъ възвращаньето на *Агрикола* въ Римъ, нѣколко римски войски са развалихъ въ *Мизія* и *Дакія*, едни отъ подлостъта, други отъ смѣлостъта на тѣхнытъ главатари; — че легіонытъ и съединенытъ военны чети паднахъ робы въ укрѣпены мѣста; и че Римлянытъ трѣбаше да са бойтъ да не изгубятъ ближната придунавска страна, доро и други тѣхны провинции. Съкый день бѣше забѣлженъ съ ново непріятно извѣстіе, и съка година са отличавахе по нѣкое знаменито поражение. ^(*) Историкътъ не е видѣлъ за нужно да пресмѣтне сичкытъ тѣзи нещастія подробно, нито да опредѣли числото на убитытъ Римляны, като подражавалъ въ туй *Саллюстія* и други още. — «Съкый истинскый Римлянинъ, казва *Тацитъ*, желаше тогазы да види командата на войскытъ въ рѣцѣтъ на *Агрикола*, което даже бѣше са предложило на Императора; но

(*) Tacit vit Agric. c. 41; p. 151.